

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **KOMODITATION a. s.**, se sídlem Jakubská 647/2, Praha 1, zastoupen JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2016, č. j. 40602/16/5300-22441-711309, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2020, č. j. 6 Af 86/2016 – 119,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2020, č. j. 6 Af 86/2016 - 119, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19. 9. 2016, č. j. 40602/16/5300-22441-711309, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný je **p o v i n e n** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Ondřeje Trubače, Ph.D., LL.M., advokáta se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, na náhradě nákladů řízení částku ve výši 46.828 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) rozhodnutím ze dne 28. 11. 2014, č. j. 6760148/14/2001-52522-110298 (dále jen „platební výměr“), neuznal žalobci nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2014 související s vkladem majetku do základního kapitálu žalobce při jeho založení – nepeněžitým vkladem od společnosti WAKE spol. s r.o. (dále jen „společnost WAKE“). Odvolání proti platebnímu výměru žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 9. 2016, č. j. 40602/16/5300-22441-711309 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 25. 9. 2019, č. j. 6 Af 86/2016 - 76, zamítl. Citovaný rozsudek Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobce zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Afs 378/2019 – 42).

II. Rozsudek městského soudu

[3] Městský soud v záhlaví specifikovaným rozsudkem o věci rozhodl tak, že žalobu opětovně zamítl.

[4] Konstatoval, že si je vědom pohledu žalobce, který považuje neuznání nároku na odpočet DPH za nesprávné s ohledem na skutečnost, že vkladatel (společnost WAKE) daň z přidané hodnoty za plnění (byť opožděně) priznal a uhradil. Soud proto zvažoval, zda by neměl tuto skutečnost učinit rozhodnou pro uplatnění nároku ze strany žalobce, ačkoliv ten svůj nárok na odpočet daně řádně neprokázal. Dospěl však k závěru, že tak učinit nelze, neboť by se nejednalo o výklad zákona, ale o jeho dotváření, k čemuž nemá pravomoc. V posuzovaném případě nadto žalobcem předkládané důkazní prostředky budí takovou pochybnost o tom, kdy vlastně došlo k uskutečnění zdanitelného plnění a vkladu jakých movitých věcí se týkalo, že rezignace na prokázání těchto skutečností by byla z hlediska systému daně z přidané hodnoty nežádoucí.

[5] Městský soud nepřisvědčil žalobci, že předložený interní doklad je fakticky daňovým dokladem. Uvedl, že v dotčeném interním dokladu není přesně vymezený předmět plnění, není z něj patrné, kdo je odběratelem, a existuje důvodná pochybnost o tom, kdy došlo k uskutečnění zdanitelného plnění (interní doklad předložený žalobcem a společností WAKE se v tomto datu rozcházejí). Z těchto důvodů se o daňový doklad jednat nemůže. Žalobce nadto neprokázal nárok na odpočet DPH ani jiným způsobem. Samotná skutečnost, že došlo k založení společnosti a jejímu zápisu do obchodního rejstříku oprávněnost nároku na odpočet DPH neprokazuje. Za průkazné soud nepovažoval ani karty dlouhodobého majetku vyhotovené společností WAKE či žalobcem předkládaný znalecký posudek týkající se hodnoty movitých věcí, které měly být součástí vkladu do společnosti.

[6] Soud dále zdůraznil, že o úplatnou transakci by se mohlo jednat pouze v případě, že by došlo k dodání zboží za úplatu či poskytnutí služby za úplatu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Jak v případě § 13 odst. 4 písm. e) tohoto zákona, tak v případě § 14 odst. 3 písm. d) téhož zákona je zakotvena podmínka uplatnění odpočtu při nabytí majetku na straně vkladatele (tj. společnosti WAKE). Splnění této podmínky však žalobce neprokázal. Skutečnost, že společnost byla zapsána do obchodního rejstříku a vklad byl plně splacen, považoval soud za irrelevantní.

[7] Karty majetku neshledal soud dostatečnými k prokázání splnění hmotněprávní podmínky, že společnost WAKE uplatnila odpočet DPH při pořízení předmětu vkladu, neboť obsahovaly drobné chyby, nebylo z nich seznatelné, zda se jedná o originály či kopie, a současně shledal správce daně značné rozdíly mezi soupisem oceňovaného majetku a předloženými kartami. Vzhledem k tomu, že karty nepředložila společnost WAKE, ale přímo žalobce, nebylo možné ověřit, zda kopie souhlasí s originály písemností v držení společnosti WAKE.

[8] K odkazu žalobce na směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty soud uvedl, že podle čl. 19 této směrnice může členský stát vnitrostátní úpravou určit, že vklad do obchodní společnosti se nepovažuje za dodání zboží a ve výsledku tedy ani za zdanitelné plnění. Směrnice tak umožňuje, aby členské státy přijaly ještě „tvrdší“ variantu stran vkladů do obchodních společností, než představuje úprava obsažená

v § 13 odst. 4 písm. e), resp. § 14 odst. 3 písm. d) zákona o dani z přidané hodnoty. Soud tak neshledal českou právní úpravu rozpornou s uvedenou směrnicí.

III. Důvody kasační stížnosti

[9] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž předně uvedl, že tento soud opětovně nevzal v potaz značnou část žalobní argumentace, ačkoliv se jednalo o důvod, pro který Nejvyšší správní soud přikročil ke zrušení jeho předchozího rozsudku. Městský soud tedy nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu. S ohledem na tuto skutečnost nepovažuje stěžovatel za účelné, aby Nejvyšší správní soud vrátil věc k projednání městskému soudu, ale navrhl, aby krom zrušení napadeného rozsudku přikročil bez dalšího rovněž ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

[10] Z odůvodnění je patrné, že městský soud nadále směřuje podmínku pro přiznání nároku na odpočet podle § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH (uplatnění odpočtu DPH při pořízení předmětu vkladu společností WAKE), a požadavek na prokázání nabytí předmětu vkladu stěžovatelem. Opakuje přitom závěr, že nebylo prokázáno, zda má stěžovatel movité věci ve svém majetku, ačkoliv Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku zdůraznil, že toto tvrzení je rozporné s obsahem správního spisu. Nadto se městský soud opět blíže nevyjádřil k argumentaci stěžovatele založením společnosti a jejím zápisem do obchodního rejstříku a zcela přehlédl žalobní tvrzení ohledně existence opravného daňového dokladu, vysvětlení rozdílných údajů na dokladech a k otázce existence nájemního vztahu a přechodu vlastnického práva ke dni vzniku společnosti. Jednalo se přitom o důvody, pro něž Nejvyšší správní soud přikročil ke zrušení předchozího rozsudku městského soudu. I nyní napadený rozsudek je tedy nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Pokud by městský soud vzal otázku přechodu vlastnického práva na stěžovatele za prokázanou (jak učinil Nejvyšší správní soud v bodě 42 rozsudku), zůstává spornou toliko otázka uplatnění nároku na odpočet samotnou společností WAKE.

[11] Stěžovatel se dále obsírně vyjádřil k otázce prokazování hmotněprávní podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH. Uvedl, že § 2 ve spojení s § 13 odst. 1 zákona o DPH obsahuje obecnou definici dodání zboží (*lex generalis*), podle níž by postačovalo, aby stěžovatel prokázal „převod oprávnění nakládat se zbožím jako vlastník“. V § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH je poté obsažena zvláštní úprava (*lex specialis*), podle níž by musel prokázat „vlození nepeněžitěho majetku“ do základního kapitálu společnosti a současně skutečnost, že „vkladatel při nabytí majetku uplatnil u něj nebo u jeho části odpočet daně“. Vyjádřil přesvědčení, že § 13 odst. 4 písm. e) je v rozporu se směrnicí 2006/112/ES, která neobsahuje žádné zvláštní ustanovení pro případ vnesení nepeněžitěho vkladu, což je logické, neboť vnesení nepeněžitěho vkladu lze podřadit pod obecný režim – jedná se o úplatnou transakci (směna vkladu za podíl na společnosti a práva s ní spojená). Český zákonodárce tedy neměl důvod k tomu, aby se od směrnice odchýlil, k čemuž ostatně dospívá i komentářová literatura. V důsledku zavedení speciální úpravy [§ 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH] došlo k nepřipustnému zúžení rozsahu předmětu DPH a rozšíření důkazního břemene daňového subjektu, což může vést až k nemožnosti uplatnění nároku na odpočet a porušení principu neutrality. Stěžovatel je tedy přesvědčen, že český zákonodárce implementoval směrnicí 2006/112/ES nesprávně a dovolával se proto přímého účinku směrnice s tím, že nepeněžitý vklad do obchodní korporace představuje standardní dodání zboží. Tuto argumentaci stěžovatel uplatnil jak v žalobě, tak ve vyjádření ze dne 1. 9. 2020 a městský soud se jí vůbec nezabýval. Uvedl k tomu pouze tolik, že o úplatnou transakci by se mohlo jednat toliko za splnění podmínek uvedených v § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH, z čehož je zjevné, že argumentaci stěžovatele vůbec nepochopil a nerozumí systematické § 13 zákona o DPH.

[12] Stěžovatel odmítl tvrzení městského soudu, že čl. 19 směrnice 2006/112/ES umožňuje členským státům ohledně vkladů do obchodních společností přijetí tvrdší varianty. Citovaný čl. 19 pouze umožňuje, aby vklad do obchodní společnosti vůbec nebyl předmětem daně. V takovém případě by společnost WAKE nemusela daň přiznávat a stěžovatel by si nemusel nárokovat odpočet. Transakce by tak zůstala neutrální. V rozporu s principem neutrality DPH je však taková úprava, která ukládá zdanit vkladatele, avšak neumožňuje (či nad rámec směrnice 2006/112/ES výrazně komplikuje) uplatnění nároku na odpočet. S touto argumentací se městský soud vůbec nevytýkal.

[13] Stěžovatel nicméně vyjádřil přesvědčení, že prokázal splnění podmínek pro odpočet jak v případě aplikace obecné úpravy podle § 13 odst. 1 zákona o DPH, tak podle speciální úpravy obsažené v § 13 odst. 4 písm. e) téhož zákona.

[14] V případě postupu podle § 13 odst. 1 zákona o DPH postačí pro závěr o uskutečnění zdanitelného plnění prokázat oprávnění stěžovatele fakticky disponovat s vloženým majetkem. Vzhledem k tomu, že stěžovatel se stal vlastníkem věcí, jež byly předmětem vkladu (společnost byla zapsána do obchodního rejstříku a základní kapitál byl plně splacen), splnění podmínky podle § 13 odst. 1 zákona o DPH se presumuje a je na správci daně, aby případně prokázal opak.

[15] V případě aplikace § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH, je primárně nezbytné prokázat „*vložení nepeněžitého vkladu ve hmotném majetku*“. O splnění této podmínky svědčí zapsání společnosti do obchodního rejstříku. Stěžovatel v daňovém řízení doložil i splnění druhé podmínky, a to uplatnění odpočtu daně společností WAKE. Poukazoval na skutečnost, že předmět vkladu byl řádně evidován v kartách dlouhodobého majetku společně s údaji o osobách, od nichž společnost WAKE věci nabyla. Současně nebylo pochyb o tom, že pořízení movitých věcí podléhalo DPH, neboť společnost WAKE je plátcem DPH již od roku 2000. V návaznosti na seznámení se s výsledkem postupu k odstranění pochybností předložil stěžovatel množství dalších důkazů (faktury, smlouvy, daňová přiznání apod.), jejichž provedení správce daně paušálně odmítl a neuznal stěžovateli odpočet daně u žádné z vkládaných věcí. Zatížil tedy řízení vážnou procesní vadou. Touto otázkou se městský soud nezabýval vůbec a pouze stručně konstatoval, že karty dlouhodobého majetku neshledal k prokázání hmotněprávní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet relevantními. Stěžovatel se vůči těmto závěrům městského soudu ohradil, neboť mu není zřejmé, jakým jiným způsobem, než právě na základě karet dlouhodobého majetku, by měl splnění dotčené podmínky prokázat. Odkazy na dílčí nedostatky karet a údajná nemožnost ověřit shodu kopií s originály listin dle mínění stěžovatele neobstojí. Zdůraznil, že v daňovém řízení předložil i kupní smlouvy a daňové doklady, které ve spojení s kartami dlouhodobého majetku prokazovaly uplatnění nároku na odpočet společností WAKE. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že správce daně měl k dispozici daňová tvrzení společnosti WAKE a měl tak možnost porovnat stěžovatelem předkládané údaje s evidencí u něj dostupnou.

[16] Stěžovatel tedy uzavřel, že bylo povinností žalovaného zkoumat, u kterých věcí byl nárok na odpočet prokázán a nemohl se paušálně odmítnout zabývat obsahem stěžovatelem předložených listin. Má přitom za to, že požadavek na prokázání uplatnění nároku na odpočet společností WAKE nelze vykládat příliš přísně. Listiny prokazující tento nárok totiž náleží do sféry vkladatele a bez spolupráce s ním nelze naplnění hmotněprávní podmínky prokázat. Nadto se rozhodné skutečnosti odehrály před dlouhou dobou, přičemž ohledně daňových dokladů platí povinnost archivace pouze po dobu 10 let. Po daňových subjektech lze tedy vyžadovat elementární úroveň prokázání uplatnění nároku, je však v rozporu s principem neutrality, pokud správce daně požaduje předložení bezvadných dokladů po uplynutí mnoha let od pořízení majetku.

[17] Stěžovatel zdůraznil, že daňové orgány vůči němu postupovaly značně nestandardně a podezřívavě, zřejmě vedeny domněnkou, že se jedná o daňový podvod. To se však nepotvrdilo, neboť společnost WAKE daň (byť opožděně) přiznala a zaplatila. Stěžovatel považuje za absurdní, že společnost WAKE daň zaplatila, proti čemuž daňové orgány nic nenamítají. Současně však stěžovateli odmítají přiznat nárok na odpočet. Takový postup představuje porušení neutrality DPH.

IV. Vyjádření žalovaného

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek městského soudu považuje za přezkoumatelný a věcně správný. Vady, které mu byly vytýkány ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Afs 378/2019 – 42, městský soud odstranil.

[19] Za zcestný považuje výklad stěžovatele, že § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH představuje speciální ustanovení (*lex specialis*) ve vztahu k § 13 odst. 1 téhož zákona (*lex generalis*). Jedná se totiž o definiční ustanovení, z nichž § 13 odst. 1 zákona o DPH definuje „*dodání zboží*“, § 13 odst. 4 písm. e) pak „*dodání zboží za úplatu*“. Dotčená ustanovení tedy do zákona zavádí dva odlišné pojmy, které se vzájemně nevylučují.

[20] Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že nepeněžitý vklad do společnosti představuje vždy úplatnou transakci. Takový závěr by byl v rozporu s § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH, který stanovuje podmínku spočívající v uplatnění odpočtu DPH vkladatelem při nabytí majetku. V opačném případě se nemůže jednat o zdanitelné plnění.

[21] Žalovaný dále k argumentaci stěžovatele ohledně naplnění podmínek podle § 13 odst. 1 zákona o DPH, potažmo § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH uvedl, že otázka vlastnického práva ke vkládaným věcem není relevantní. Podmínky uplatnění nároku na odpočet má smysl zkoumat až tehdy, je-li postaveno najisto, že uskutečněné plnění je plněním zdanitelným. To stěžovatel neprokázal, neboť nepředložil daňový doklad a rovněž neprokázal splnění podmínky podle § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH. Ke stejnému závěru dospěl i městský soud. Důkazy předložené v daňovém řízení neprokazovaly, že by společnost WAKE uplatnila odpočet daně při nabytí vkládaného majetku.

[22] Žalovaný odmítl tvrzení stěžovatele stran cíleného přehlížení jím předložených listin, neboť se k nim vyjádřil v bodech 31 – 33 napadeného rozhodnutí. Městský soud toto hodnocení aproboval v bodech 14 a 24 rozsudku. Karty dlouhodobého majetku uplatnění odpočtu neprokázaly a daňový doklad ani kupní smlouva nebyly předloženy vůbec. K námitce přísného posuzování nároku na odpočet DPH žalovaný uvedl, že zákon zakotvuje v daném případě společnou a nerozdílnou odpovědnost za splnění povinnosti přiznat daň. Současně jsou společnost WAKE a stěžovatel vzájemně provázáni – jedná se v zásadě o mateřskou a dceřinou společnost. Pokud se jedná o namítaný časový odstup, žalovaný doplnil, že je výhradně na stěžovateli, kdy listiny prokazující nárok na odpočet DPH předloží.

[23] K tvrzenému rozporu s komunitárním právem žalovaný uvedl, že podle čl. 19 směrnice 2006/112/ES může členský stát stanovit, že vklad do obchodní společnosti nepředstavuje dodání zboží a ve výsledku tedy ani zdanitelné plnění. Ve shodě s městským soudem má tedy za to, že umožňuje přijetí přísnější úpravy, než zakotvil český zákon o DPH. Vnitrostátní úpravu proto považuje za souladnou s dotčenou směrnicí.

[24] Kasační námitku narušení daňové neutrality považuje žalovaný za nepřijatelnou ve smyslu § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem. Přesto se k ní z procesní opatrnosti vyjádřil a uvedl, že stěžovatel měl možnost nárok na odpočet daně prokázat. Pokud neunesl důkazní břemeno, nemůže taková skutečnost způsobovat narušení daňové neutrality, což vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 7 Afs 82/ 2013 – 34.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); zkoumal přitom, zda napadený rozsudek nevykazuje vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[26] Kasační stížnost je důvodná.

[27] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí soudu totiž může být způsobilé meritorního přezkumu v řízení o kasační stížnosti.

[28] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, založil-li soud rozhodovací důvody na skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Afs 27/2004 - 74). Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je i takový rozsudek, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč podřadil popsany skutkový stav pod zvolené právní normy (rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52).

[29] Stěžovatel považuje rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný z důvodu nerespektování závazného právního názoru vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Afs 378/2019 - 42, potažmo proto, že se soud nevypořádal s částí jeho žalobní argumentace. Nejvyšší správní soud pokládá za vhodné připomenout, co městskému soudu v předchozím zrušujícím rozsudku vytkl a k čemu jej zavázal.

[30] V citovaném zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud především zdůraznil, že městský soud ponechal ve svém prvotním rozsudku zcela bez odpovědi argumentaci týkající se prokázání hmotněprávní podmínky podle § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH, tj. uplatnění nároku na odpočet vkladatelem (společností WAKE). Obdobně soud nevypořádal žalobní tvrzení, že k prokázání nároku na odpočet došlo jiným způsobem a vyplývá ze skutečnosti, že realizace vkladu (tj. uskutečnění zdanitelného plnění) je plně doložitelná již samotným vznikem stěžovatele a zakladatelským právním jednáním, které bylo spojeno s vnesením věcí do základního kapitálu. Bez odpovědi ponechal městský soud též argumentaci stěžovatele týkající se vysvětlení nedostatků předložené dokumentace. Závěry městského soudu pak byly v některých ohledech v rozporu s obsahem správního spisu, neboť soud zpochybnil také otázku přechodu vlastnického práva k věcem, které byly předmětem vkladu, na stěžovatele, či okamžik uskutečnění zdanitelného plnění, ačkoliv žalovaný tuto otázku vůbec nepovažoval za spornou.

[31] Nejvyšší správní soud ve shodě se stěžovatelem shledal, že i při opětovném posouzení věci se městský soud s částí žalobní argumentace vypořádal jen velmi stroze, přičemž některá tvrzení stěžovatele ponechal zcela bez odpovědi. Současně setrval v odůvodnění rozsudku na dílčích závěrech, které Nejvyšší správní soud v přechozím zrušujícím rozsudku označil za mylné (viz např. pochybnosti městského soudu o datu uskutečnění zdanitelného plnění v bodech 21 a 22 rozsudku). Za těchto okolností Nejvyšší správní soud vážil, zda rozsudek městského soudu dostal požadavkům na přezkoumatelnost. Usoudil však, že stručnost argumentace městského soudu je odrazem jeho právního náhledu na posuzovanou věc. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že městský soud nepovažoval značnou část žalobních tvrzení za relevantní. Za těchto okolností lze (byť v nynější věci s určitými výhradami) přijmout postup soudu spočívající v nevypořádání některých dílčích žalobních námitek za současného předestření vlastního argumentačního systému, který implicitně oprávněnost žalobních námitek popírá. Takový postup je obecně v souladu s judikaturou Ústavního soudu, který již v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyslovil, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“

[32] Pro úplnost nicméně Nejvyšší správní soud dodává, že v nyní posuzované věci shledává odůvodnění napadeného rozsudku ne zcela přesvědčivým a v některých pasážích rovněž nekonzistentním, protože se pohybuje na samé hraně přezkoumatelnosti. I s ohledem na hospodárnost a účelnost soudního přezkumu však již nepovažoval za vhodné věc z těchto důvodů vracet městskému soudu k opětovnému (v pořadí třetímu) posouzení. Je totiž zjevné, že městský soud vychází ze zcela chybných premis a jeho právní náhled na věc je v rozporu se zákonnou úpravou a závěry soudní judikatury vztahující se k problematice uplatňování odpočtu DPH.

[33] Nejvyšší správní soud tedy přikročil k meritornímu přezkumu. Jádrem sporu spočívá v zodpovězení otázky, zda stěžovatel prokázal nárok na odpočet DPH v souvislosti s vkladem majetku do jeho základního kapitálu od společnosti WAKE. V této souvislosti považuje soud za nezbytné zrekapitulovat nejprve ve stručnosti skutkový stav a průběh daňového řízení, včetně důvodů, pro něž správce daně, potažmo žalovaný odepřeli stěžovateli nárok na odpočet DPH.

[34] Stěžovatel byl založen (dne 20. 12. 2013) společností WAKE, jakožto jediným akcionářem. O založení a přijetí zakladatelské listiny stěžovatele sepsala notářka JUDr. Alena Matějková notářský zápis NZ 980/2013, N 1001/2013, který je uložen ve sbírce listin (v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze jako listina č. B 19636/SL4/MSPH). Základní kapitál společnosti byl rozdělen na 100 kusů akcií o jmenovité hodnotě každé akcie 249.000 Kč. Emisní kurz akcií byl zcela splacen nepeněžitým vkladem společnosti před podáním návrhu na zápis společnosti do obchodního rejstříku (hodnota věcí byla stanovena znaleckým posudkem). Stěžovatel byl zapsán do obchodního rejstříku dne 6. 3. 2014 s údajem, že základní kapitál společnosti byl plně splacen.

[35] Dne 25. 7. 2014 podal stěžovatel řádné přiznání k DPH za zdaňovací období červen 2014. Stěžovatel dne 12. 8. 2014 předložil „podklady k dani z přidané hodnoty“, interní doklad č. 14IN00001 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30. 6. 2014 – předmětem interního dokladu je „odpočet DPH z nepeněžitého vkladu WAKE-movité věci“, základ daně 10.433.317,40 Kč, DPH 2.190.996,65 Kč. Dále předložil znalecký posudek, v němž je jmenovitě uvedena časová cena jednotlivých položek hmotného a nehmotného majetku. Hodnota oceňovaného souboru majetku činila ke dni ocenění 10.433.317 Kč. Správce daně zahájil postup k odstranění pochybností, v jehož průběhu stěžovatel předložil další podklady (karty

dlouhodobého majetku, nájemní smlouvy mezi stěžovatelem a společností WAKE na nájem věci specifikovaných ve znaleckém posudku atd.).

[36] Dne 29. 9. 2014 vyzval správce daně společnost WAKE, aby předložila důkazní prostředky prokazující nabytí dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku vloženého do akciové společnosti, vlastnictví vloženého majetku ke dni vkladu do akciové společnosti, dále důkazní prostředky prokazující uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty při nabytí vloženého majetku do akciové společnosti v souladu s § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH a § 14 odst. 3 písm. d) téhož zákona a evidenci pro účely daně z přidané hodnoty podle § 100 zákona o DPH včetně vystavených daňových dokladů podle § 28 zákona o DPH. Společnost WAKE na základě této výzvy správci daně předložila příznání k DPH za zdaňovací období březen 2014, sestavu s názvem „podklady k dani z přidané hodnoty (březen)“, interní doklad č. 14IN00194 vyhotovený společností WAKE dne 6. 3. 2014 s datem uskutečnění zdanitelného plnění téhož dne a znalecký posudek.

[37] Stěžovatel po seznámení s výsledky postupu k odstranění pochybností správci daně zaslal „návrh na pokračování v dokazování“, k němuž přiložil dokumenty společnosti WAKE (celkem šlo o 89 příloh - deník došlých faktur za září 2003, sběrný účetní doklad z prosince 2005, přehledy daňových dokladů na vstupu, karty dlouhodobého majetku, faktury a kupní smlouvy).

[38] Správce daně důvody k pokračování v dokazování neshledal a dne 28. 11. 2014 vydal platební výměr specifikovaný v bodě [1] tohoto rozsudku. V něm zhodnotil shromážděný důkazní materiál, poukázal na dílčí rozpory mezi soupisem oceňovaného majetku a předloženými kartami dlouhodobého majetku a uvedl, že z kopií dokumentů nemůže prověřit nárok stěžovatele na odpočet daně. Tyto kopie totiž nepředložila společnost WAKE a správci daně není známo, jak stěžovatel kopie písemností získal a zda souhlasí s originály písemností. Správce daně shrnul, že společnost WAKE sice dodatečným příznáním povinnost odvést daň na výstupu z vkladu do stěžovatele přiznala, avšak daň dosud neuhradila a ani správci daně nedoložila, že uskutečnila zdanitelné plnění ve smyslu § 13 odst. 4 písm. e) a § 14 odst. 3 písm. d) zákona o DPH. Stěžovatel pak neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně, jelikož nepředložil daňový doklad a neprokázal, že přijal zdanitelné plnění ve smyslu § 13 odst. 4 písm. e) a § 14 odst. 3 písm. d) zákona o DPH. S ohledem na úzké propojení obou společností se správci daně jevil převod majetku na stěžovatele účelový, provedený s cílem čerpat nadměrný odpočet.

[39] Dne 28. 11. 2014 (z bankovního účtu odesláno dne 27. 11. 2014) uhradila společnost WAKE částku ve výši 2.190.996 Kč na DPH z plnění spočívajícího v nepeněžitěm vkladu majetku do základního kapitálu stěžovatele.

[40] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedl, že stěžovatelem předložený doklad nesplňuje zákonem stanovené náležitosti a neprokazuje nárok na odpočet daně podle § 73 odst. 1 zákona o DPH. Proto se dále zabýval otázkou, zda stěžovatel prokázal nárok na odpočet jiným způsobem ve smyslu § 73 odst. 5 zákona o DPH. Uvedl, že vložení majetkového vkladu v nepeněžitě podobě je předmětem daně vždy, pokud vkladatel při nabytí majetku nebo jeho části uplatnil odpočet daně. Společnost WAKE nepředložila žádné důkazy svědčící o vlastnictví vkládaného majetku ani o uplatnění odpočtu daně při nabytí vloženého majetku. Tyto skutečnosti podle žalovaného neosvědčují ani dokumenty předložené stěžovatelem v rámci „návrhu na pokračování v dokazování“. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal nárok na odpočet, neboť nepředložil daňový doklad a neprokázal, že „přijal zdanitelné plnění ve smyslu § 14 odst. 3 písm. e) a § 13 odst. 4 písm. d) zákona o DPH“.

[41] Podle § 2 odst. 1 věta první zákona o DPH je předmětem daně „*dodání zboží za úplatu osobou povinnou k dani, která jedná jako taková, s místem plnění v tuzemsku.*“ Podle § 2 odst. 2 zákona o DPH „*[z]danitelné plnění je plnění, které a) je předmětem daně a b) není osvobozené od daně.*“

[42] Podle § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH (ve znění rozhodném pro projednávanou věc) „[z]a dodání zboží za úplatu se také považuje vložení nepeněžitěho vkladu ve hmotném majetku, pokud vkladatel při nabytí majetku uplatnil u něj nebo u jeho části odpočet daně, s výjimkou vložení hmotného majetku, který je součástí vkladu obchodního závodu; vkladatel i nabyvatel v takovém případě odpovídají za splnění povinnosti přiznat daň společně a nerozdílně[.]“

[43] Podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o DPH (ve znění rozhodném pro projednávanou věc) se za poskytnutí služby za úplatu pro účely tohoto zákona také považuje „vložení nepeněžitěho vkladu do obchodní korporace v nehmotném majetku, pokud vkladatel při nabytí majetku uplatnil u něj nebo u jeho části odpočet daně, s výjimkou vkladu obchodního závodu; vkladatel i nabyvatel v takovém případě odpovídají za splnění povinnosti přiznat daň společně a nerozdílně.“

[44] Podle § 73 odst. 1 zákona o DPH se nárok na odpočet DPH prokazuje daňovým dokladem. Podle § 73 odst. 5 téhož zákona „[n]eobsahuje-li doklad pro prokázání nároku na odpočet daně všechny předepsané náležitosti daňového dokladu, lze nárok prokázat jiným způsobem.“

[45] V nyní projednávané věci daňové orgány stěžovateli odepřely nárok na odpočet daně, neboť nepředložil řádný daňový doklad a svůj nárok neprokázal ani jiným způsobem. V této souvislosti poukazovaly především na neprokázání naplnění hmotněprávní podmínky podle § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH, respektive § 14 odst. 3 písm. d) téhož zákona.

[46] I s ohledem na takto formulované důvody odepření nároku na odpočet DPH (s nimiž se v napadeném rozsudku ztotožnil také městský soud) stěžovatel předložil v kasační stížnosti obsáhlou argumentaci ve vztahu k prokázání hmotněprávní podmínky podle § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH. Namítal především rozpor citovaného ustanovení se směrnicí 2006/112/ES, pročež se dovolával přímého účinku této směrnice. Následně předestřel soudu své úvahy, podle nichž nárok na odpočet DPH prokázal, ať již podle kritérií stanovených směrnicí, tak podle kritérií vyplývajících z § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH (které však považuje za neaplikovatelné pro rozpor s právem EU).

[47] Městský soud argumentaci stěžovatele nepřisvědčil, neboť shledal, že čl. 19 citované směrnice umožňuje, aby členské státy nepeněžitý vklad do obchodní společnosti za zdanitelné plnění vůbec nepovažovaly. Vzhledem k tomu, že § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH, resp. § 14 odst. 3 písm. d) téhož zákona stanoví, že nepeněžitý vklad do základního kapitálu obchodní společnosti za určitých podmínek představuje zdanitelné plnění, nepovažoval soud vnitrostátní úpravu za rozpornou s právem EU.

[48] S názorem městského soudu se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Pokud by nepeněžitý vklad do obchodní společnosti již ze zákona nepředstavoval zdanitelné plnění, znamenalo by to, že vkladatel (v tomto případě společnost WAKE) by nebyl povinen daň odvést, pročež by ani stěžovatel neměl důvod nárokovat si odpočet na DPH. Zjednodušeně řečeno by uvedená transakce DPH vůbec nepodléhala a zůstala by neutrální, na což správně poukázal i stěžovatel. Za nesouladnou se směrnicí 2006/112/ES však stěžovatel označil právní úpravu, která stanoví povinnost vkladatele daň odvést a současně značně ztěžuje (nad rámec směrnice) prokázání nároku na odpočet ze strany společnosti, do níž byl vklad vložen. V tomto postupu spatřuje porušení neutrality DPH. Argumentace stěžovatele tedy zůstala ze strany městského soudu bez adekvátní odpovědi.

[49] Nejvyšší správní soud nicméně dospěl v nyní projednávané věci k závěru, že posuzování konformity § 13 odst. 3 písm. e) zákona o DPH, resp. § 14 odst. 3 písm. d) zákona o DPH s unijním právem je nadbytečné, neboť o nároku stěžovatele na odpočet DPH není za daných okolností pochyb.

[50] Stěžovatel argumentoval mimo jiné tím, že nárok na odpočet prokazuje již samotná skutečnost, že společnost vznikla a byla zapsána do obchodního rejstříku, přičemž došlo

k úplnému splacení vkladu. Současně poukazoval na skutečnost, že společnost WAKE daň (byť opožděně) přiznala a odvedla. Z tohoto důvodu shledal postup daňových orgánů, které mu nárok na odpočet DPH odpírají, nestandardním. Městský soud tyto okolnosti zvažoval, dospěl však k závěru, že s ohledem na neprokázání splnění hmotněprávní podmínky podle § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH nelze stěžovateli nárok na odpočet přiznat.

[51] S uvedeným náhledem městského soudu Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Předně zdůrazňuje, že žalovaným a městským soudem hojně odkazovaný § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH nevymezuje podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH (ty jsou stanoveny především v § 72 a 73 zákona o DPH), jedná se toliko o definiční ustanovení. S žalovaným a městským soudem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje potud, že aby bylo vůbec možné uvažovat o vzniku nároku na odpočet DPH, musí dotčená transakce (v daném případě nepeněžitý vklad do základního kapitálu stěžovatele) představovat zdanitelné plnění. V posuzované věci nicméně nemohly žalovanému stran této skutečnosti vzniknout žádné pochybnosti.

[52] Nelze přehlédnout, že společnost WAKE daň přiznala a také uhradila. Z dokazování provedeného městským soudem vyplynulo, že k úhradě došlo dne 27.11.2014, resp. 28. 11. 2014, kdy byla částka připsána na účet správce daně, tj. v tentýž den, kdy správce daně vydal platební výměr. Z odůvodnění platebního výměru je zřejmé, že správce daně si této okolnosti nebyl v době vydání rozhodnutí vědom, přičemž nárok na odpočet daně stěžovateli odepřel mimo jiné s poukazem na neuhrazení daně společností WAKE. Postup stěžovatele považoval za účelový ve snaze čerpat daňové zvýhodnění v rozporu se zákonem. V zásadě tedy dovozoval existenci daňového podvodu, aniž by však tyto své úvahy jakkoliv blíže rozvedl. Podezření správce daně se však nepotvrdilo, což žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nezohlednil.

[53] Jakkoliv není otázka odvedení či neodvedení DPH společností WAKE sama o sobě pro uplatnění nároku na odpočet daně stěžovatelem rozhodná, nelze přehlédnout, že daň na výstupu osoby povinné k dani se „páruje“ s daní na vstupu jiného subjektu. V nynější věci proto daňová povinnost společnosti WAKE a stěžovatelem deklarovaný nárok na odpočet představují dvě strany téže mince. Je tedy v rozporu se zásadou neutrality DPH, pokud daňové orgány pro účely odvodu DPH společností WAKE nahlíží na vklad nehmotného majetku do základního kapitálu stěžovatele jako na zdanitelné plnění (nikterak nerozporují povinnost společnosti WAKE daň odvést), na stranu druhou však uvádí, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k prokázání, že se jednalo o zdanitelné plnění.

[54] Narušení neutrality DPH namítal v kasační stížnosti i stěžovatel. Nejvyšší správní soud, na rozdíl od žalovaného, nepovažuje tuto námitku za nepřipustnou, neboť porušení uvedeného principu stěžovatel žalované v žalobě opakovaně vytýkal, byť jej nevymezil jako samostatný žalobní bod.

[55] Nejvyšší správní soud v rámci své rozhodovací praxe setrvale judikuje, že neutralita DPH je stěžejním principem fungování unijního systému DPH (srov. např. rozsudek ze dne 7. 8. 2019, č. j. 5 Afs 263/2018 – 51). Již v rozsudku ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013 – 79, tento soud uvedl, že odpočet daně je „základním právem plátce, které plyne ze samotné podstaty systému DPH; lze jej proto odmítnout jen ze závažných důvodů, nikoli důvodů formálních a nad rámec mantinelů daných Šestou směrnicí, resp. směrnicí Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty.“ Soud zdůrazňuje, že při posuzování nároku na odpočet je nezbytné upřednostnit fakticitu před formalistickým lpěním na bezvadnosti předložených dokladů. V daném případě stěžovatel předložil v daňovém řízení množství podkladů za účelem prokázání splnění hmotněprávní podmínky podle § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH. Daňové orgány poukázaly na dílčí nedostatky předložených dokumentů, jakož i na skutečnost, že se jedná toliko o kopie listin, přičemž nelze ověřit, zda souhlasí s originály listin v držení společnosti WAKE. Takový postup

daňových orgánů považuje soud za projev přepjatého formalismu. Žalovanému totiž bylo již z jeho úřední činnosti známo (nebo alespoň mělo být známo), že nepeněžitý vklad do základního kapitálu stěžovatele je zdanitelným plněním, respektive na něj takto pohlížel ve vztahu k odvodu DPH společností WAKE.

[56] V rozsudku ze dne 27. 2. 2018, č. j. 4 Afs 228/2017 - 31, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Jestliže daňový subjekt prokáže uskutečnění zdanitelného plnění, může správce daně neuznat odpočet DPH jen v případě, že prokáže podvod na DPH, o kterém daňový subjekt věděl nebo měl vědět.*“ Tím spíše pak tyto závěry platí, pokud je daňovým orgánům naplnění podmínek pro uplatnění nároku (či některé z těchto podmínek) známo z jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žalovaný nezpochybňoval přechod vlastnického práva k předmětu vkladu na stěžovatele, respektive jeho právo s předmětem vkladu nakládat. O tom ostatně svědčí již samotná skutečnost, že došlo k úplnému splacení vkladu a zápisu společnosti do obchodního rejstříku. Za spornou však žalovaný označil otázku, zda nepeněžitý vklad do základního kapitálu stěžovatele představoval zdanitelné plnění. V této souvislosti stěžovateli vytýkal, že nepředložil bezvadný daňový doklad a nárok na odpočet neprokázal ani jiným způsobem, zejména neprokázal naplnění hmotněprávní podmínky podle § 13 odst. 4 písm. e) zákona o DPH, resp. § 14 odst. 3 písm. d) zákona o DPH. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného, ani otázka, zda se jedná o zdanitelné plnění, nebyla ve skutečnosti vůbec sporná. Pakliže ji žalovaný nezpochybňuje ve vztahu k povinnosti společnosti WAKE daň odvést, nemůže tak zpravidla činit ani v rámci daňového řízení, jehož předmětem je posouzení nároku stěžovatele na odpočet daně v souvislosti s totožnou transakcí. Takový postup nenachází oporu v zákoně o DPH ani směrnici 2006/112/ES.

[57] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť stěžovateli odepřel nárok na odpočet DPH s odkazem, že neprokázal, zda se jedná o zdanitelné plnění. Takto učinil za situace, kdy daňová správa totožnou transakci ve vztahu k osobě povinné k dani (společnosti WAKE) za zdanitelné plnění považovala a daň od dotčeného subjektu vybrala.

VI. Závěr a náklady řízení

[58] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože již v řízení před městským soudem existovaly důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i toto ve výroku označené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Žalovaný je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[59] Nejvyšší správní soud je soudem, který o věci rozhodl jako poslední, proto musí určit náhradu nákladů soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je pak nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku řízení, který úspěch ve věci neměl. Ve věci měl úspěch stěžovatel, pročež mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení.

[60] Náklady řízení spočívají na prvním místě v náhradě za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč v řízení o žalobě a 5.000 Kč v řízení o kasační stížnosti.

[61] Stěžovatel byl v řízení o žalobě na základě plné moci nejprve zastoupen JUDr. Věrou Boudnou, advokátkou se sídlem Jakubská 647/2, Praha 1 (v současnosti výkon advokacie pozastaven), která v řízení učinila dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě

zastoupení a sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tyto úkony náleží odměna 2 x 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částka ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Dotčená advokátka v řízení doložila, že je plátkyní DPH, soud tedy zvýšil částku odměny o příslušnou daň. Celkový výše odměny v této fázi řízení činí 8.228 Kč.

[62] Na základě plné moci ze dne 23. 4. 2019 převzala zastoupení stěžovatele v řízení před městským soudem Mgr. Michaela Velechovská, advokátka se sídlem Jakubská 647/2, Praha 1. Odměna advokáta v této fázi sestává z odměny za tři úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ze dne 23. 9. 2019 a účast na jednání dne 25. 9. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g)], tj. 3 x 3.100 Kč a paušální částka ve výši 3 x 300 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení činí v této fázi řízení 10.200 Kč (dotčená advokátka nebyla plátkyní DPH).

[63] Na základě plné moci ze dne 18. 10. 2019 je stěžovatel zastoupen JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1. Odměna advokáta zahrnuje odměnu za šest úkonů právní služby – převzetí a příprava zastoupení, sepsání kasační stížnosti, sepsání repliky, sepsání vyjádření ze dne 1. 9. 2020 (ke stavu řízení po zrušení prvotního rozsudku městského soudu), účast na ústním jednání dne 16. 9. 2020, podání druhé kasační stížnosti [tj. úkony podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Za tyto úkony náleží odměna ve výši 6 x 3.100 Kč, a paušální částka 6 x 300 Kč. Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem DPH, proto činí částka odměny 20.400 Kč. Celkově je tedy žalovaný povinen stěžovateli uhradit náklady ve výši 46.828 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu